

Megjelenik minden
negyedévben.

„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki
békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt
mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened.” Ésaías 52, 7.

XI. évfolyam
3. szám.

Krisztus, a mi barátunk.

A barátság szó az emberi lét egyik legdrágább értékét fejezi ki. A barátság emlékei kitörölhetetlenek maradnak bennünk akkor is, ha a küzdelem, és a hétköznapok pora, szennye olykor el is szakítja ezt a köteléket, melyet különösen az ifjúkorban szőttünk — amikor még önzetlenül tudtunk barátságot táplálni.

Az igazi barátság nagy érték, amely a nyomoruságban állja ki tűzpróbáját. (Péld. 17, 17.)

Vannak azonban barátságok, melyeket inkább valami más szóval lehetne kifejezni. Jóbnak (Jób 32, 3.) vagy a pogány századosnak a barátait (Ap. csel. 10, 24.) inkább jóismerősöknek mondhatnánk. Akik pedig a gazdagokat (Péld. 14, 20.) vagy a hatalmasokat veszik körül, azokat legelőször a rideg érdek vezeti. Az a barátság pedig, melyet — mint Herodesét és Pilátusét (Luk. 23, 12.) a gonosz tett forraszt össze, ugyancsak messze van az igazi barátságtól, melyet az Úr Jézus nyilatkoztatott ki számunkra. „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek. Nem mondalak többé titeket szolgálóknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura: titeket pedig barátainak mondtalak; mert mind azt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek.” Ján. 15, 13—15.

Jézus barátainak nevezte tanítványait. Óh micsoda megtiszteltetés ez! Nem tartja őt vissza gyalogságuk és méltatlanságuk erre a nagyszerű hívásra, hanem kijelenti, hogy mint barátaiért, életét adja értük — és értünk. Kijelenti, hogy nem vagyunk szolgálók, hanem barátok.

Ebben van a barátság titka. A szolga és a barát között az a lényegbevágó különbség van, hogy a barát ismeri urának célját és szándékát, a szolga ellenben nem tudja, hogy végeredményben mit akar az Úr; előtte csak a parancs szava áll. Nincsen tisztában ura szándékával, napról-napra, vagy óráról-órára kapja a parancsokat.

Krisztus barátságának lényege abból áll, hogy mindazt amit az Atyától hallott, tudtuladta övéinek. Krisztus életében eltűnt minden

TARTALOM:

Krisztus, a mi barátunk.	33
A kis Nárcisz!	34
A tanítványok elhíválása.	35
A természet.	36
A szombatiskoláról.	37
Vázlatok a szombatiskolai tanulmányokhoz.	39
Ének és Zene	41
Érdemes-e kicsiny, jelentéktelen füzeteket terjeszteni?	43
Szemelvények.	44
Ifjúság ki a szabadba!	45
Egy nap a Mecseken	45
Voigt testvérek és Minck testvérnő távozásához.	46
Örömnep Kiskundorozsmán.	47
Felszentelések.	47
G. W. Schubert atyafi (Divíziónk vezetője) megnyitóbeszédéből, melyet a friedensauai prédikátorgyűlésen tartott.	47
Idő és örökkévalóság.	47
Az éltető sugarak.	48
Halálózás.	48

titok, ami elválasztotta Istent az embertől. Világossá lett az Isten akarata (kegyelme) szívének érzése (szeretete) és célja. (Isten országa.) Nekünk többé nem olyan Urunk van, aki elrejteti magát előttünk, hanem aki kijelenti nekünk minden titkát.

Azok az emberek, akiket e világ nagyoknak tart, csak a legkínosabb pontossággal tudják megőrizni tekintélyüket; mert az emberi nagyságnak szüksége van arra, hogy titkolódzék, hogy meg ne alázzák, hogy körülvegye magát valami különlegességgel. Mihelyst leereszkedik és emberként él az emberek között, oda van rendszerint az anyira féltett tekintély.

Krisztus Urunk nem emberi módon kezeli a tekintélyt; nem különböztette meg magát másoktól sem ruházatában, sem életmódjában, nem vétette magát körül illemszabályokkal, hanem egyszerűen együtt élt az emberekkel. A világban nem olyanokat keresett, akik dicsőítik és hírnevét zengetik az embereknek, hanem olyanokat, akikkel együtt bemutathatja ezen a világon az Isten életét; és ennél az isteni életnél természetesebb dolog nincs ezen a világon.

Az igazi barátság azonban a szolgálat-

ban jut kifejezésre a legtökéletesebben. „Há nem aki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok.” Máté 23, 11.

Ha a feljebbvaló barátságot táplál az alantással szemben ez korántsem történik a fegyelem és tekintély rovására. Az igazi barátságot élvező egyén mindent megtesz felettesének kedvéért. Krisztus nem tekint bennünket szolgáknak, hanem barátainak; mi azonban mégis az ő szolgáinak tartjuk önmagunkat. (Gal. 1, 10.)

Krisztus barátsága parancsoló barátság: mellyel nem lehet visszaélnünk. Ezt a barátot csak szent tisztelettel lehet szeretni. Ez a barátság: szolgálat és engedelmeség az Úrnak.

Krisztussal barátságban kell élnünk, de ezzel a barátsággal vissza nem élhetünk. Az ilyen barátot csak szent tisztelettel lehet szeretni. Azt mondja Krisztus az Igében: „nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket.” Tehát Krisztus az, aki választ minket, aki parancsol velünk és nekünk nincs más feladatunk, mint könyörögni, hogy adja meg életünk tartalmát és igazi célját. Vele szemben az imádat az egyetlen magasztalás, mellyel viszonzhatjuk barátságát. Str.

A kis nárcisz!

Az ég szürke. Fellegek kergetik egymást fejünk felett. Egyszerre csak rózsaszín lesz az ég alja. Kezd pirkadni. Nagy lassúsággal ballag a nap az égen. Mint egy nagy vörös rézkorong szikrázik a távolból. De még jól szembe lehet vele nézni, még nem vakító a fénye. S midőn mindinkább világossá lesz, szemeim elsiklanak az előttem lévő kertekre, földekre és házakra. Mindenütt mélységes csend van, mégis mintha csak érezné az ember az élet ébredését. A virágok kezdik szirmaikat kibontogatni s közben egy-egy harmatcsepp pottyán a különben is harmatos fűre. Ezeket a harmatcseppeket megfigyelve, úgy néznek ki és úgy csillognak, mint egy-egy ragyogó gyémántszem, s mintha egy láthatatlan isteni kéz miliméternyi pontossággal rakosgatta volna minden egyes fűszálra.

Miközben ezeket szemlélem egy kis kert virágosága előtt állok. Figyelmem egyszer csak egy gyönyörű nárciszra esik. Látom amint egyet

egyenesedik, megrázza gyönyörű fehér ruháját és megigazítja kis sárgakalapját. Azután bólint egyet a kert felé mintha jó reggelt kívánna. Az égre is föltekint és üdvözli az ő mindennapi legkedvesebb barátját és azt kérdezi: Napocskám nézd csak én már megnőttem s a legszebb vagyok társaim között, mond, de őszintén, mi lesz az én sorsom, mi az én életem útja? Napunk, melyet mindnyájan szeretünk, szemét lecsukta, (mert egy kis könnyű felhő ment keresztül rajta) s mikor felnyitotta következőket jósolta: Te kicsi nárciszom, kit alig látalak, arra vagy hivatva, az lesz a te sorsod, hogy másoknak örömet vigy, hogy örömük legyen az embereknek, ha szép fehér ruhádban gyönyörködnek és csak jóra és nemesre gondoljanak, ha illatot érzik. Elbizakodva kis nárcisunk a mondáson, kihúzta magát s öntelten, boldogan bólogatott társainak, mintha csak mondogatta volna, hogy mily szép az élet! — De — óh jaj! még bele se élte magát boldogságába és már is egy szomorú dolog történt! —

A tanítványok elhivatása.

White E. G.

A Galileai-tenger felett hajnalodott. Krisztus tanítványai a fárasztó és eredménytelen éjszakai munkától kimerültek. Még a tengeren voltak csónakjaikkal. Krisztus a parthoz jött, hogy egy csendes órát töltsön el pihenéssel. Nappal nem volt semmi pihenője, mert a nép nagy sokassága követte őt állandóan, hogy tanításait hallgassák. Itt a tenger partján is hamarosan gyülekezni kezdtek körülötte oly mértékben, hogy minden oldalról körül volt véve. Közben tanítványai is a parthoz értek. Jézus most Péterhez lépett a csónakba és kérte őt, hogy evezzen beljebb a tengerre. Így sokkal jobban láthatták és hallhatták Őt, s így tanította a csónakból az összegyűlt sokaságot. —

A tenger partján összegyűltek száma mindig növekedett. Jöttek aggok botra támaszkodva, erősek a szántóföldekről, halászok, kik munkájukat abbahagyták, kereskedők és tanítók, gazdagok és tanultak, idősek és fiatalok. —

Jézus tanítása után kérte Pétert, hogy evezzen ki a tengerre és vesse ki hálóját. Péter azonban az elmúlt éjjel eredménytelen munkája után

elcsüggedt. A csendes órák középpette Keresztelő János sorsára gondolt, aki a börtönben időzött. Gondolnia kellett Jézus és követői jövőjére, majd foglalkozott a judeai munka eredménytelenségével és a papok és írástudók gonoszságával. Saját hivatásában is csalódott most: midőn üres hálók mellett ébredt fel, sötétnek és gondokkal teljesnek látta a jövőt. Majd Jézus-hoz fordult a következő szavakkal: „Mester, jólehet az egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatra levetem a hálót.” Luk. 5, 5.

Az éjszaka volt a hálókval való halfogásra a legalkalmasabb idő; s így reménytelennek tünt fel az éjszakai eredménytelenség után a hálót újból kivetni. De Jézus parancsolta ezt nekik, s ők engedelmeskedtek a Mester iránti szeretetből. Simon és testvére kivetették a hálót, s amint azt felhúzni akarták, annyira tele volt halakkal, hogy elszakadással fenyegetett. Hívniok kellett segítségül Jánost és Jakabot. Amidőn a fogást biztosították, mindkét csónakuk teljesen megtelt halakkal.

A kert kavicsos útján boldogan szaladt egy kis fiu a virágos ágyak felé. Utána lassan lépdéglélt egy idős nénike. A kis fiucska megállt a virágágy előtt s tétován körülnézett, mintha valamit keresne. — Hopp, — megvan, kiált fel a kis fiú s abban a percben felsírt kis nárciszunk, mert a kis fiu kezei között találta magát. Fájdalmasan nyöszörgött a kis virág és arra gondolt, hogy a napocska jóslása immár nem felel meg a valóságnak. S még ő ezt el sem godolta, már is egy az idős nénikének a kezei között volt. Haragudott, — és duzzogott a kis nárcisz, de mit hall, — mi történik! — Az öreg nénike hálásan köszöni a kis fiunak, hogy oly jó és kedves volt, és nem sajnálta a legszebb virágját néki, — néki öreg néninek ajándékozni. S miközben ezeket mondta, ragyogó gyémántszemek tündököltek öregmamánk szemében. Ezek voltak a hálának és az örömmek könnyei.

Ekkor a kis virág egy kissé szégyenkezve hajtotta le fejecskéjét és ujjongott kis szívében, hogy ime mégis igazat mondott néki jó barátja

a nap és betölthette születése célját, s kicsiny életével — nagy örömet szerezhetett valakinek.

Szeretteim! — Mi mindannyian virágok vagyunk Isten kertjében. Igen-igen különbözők színre, illatra, magasságra és használatra. De egyben megegyezünk: — és ez, hogy másoknak örömet kell szereznünk! —

Amíg a Bibliáról semmit sem tudtam, amíg jó barátomat az Úr Jézust nem ismertem, sokszor kérdeztem magamtól: mit ér az élet? — Mi célja van életemnek? — A válasz különböző volt! Céljaimat és vágyaimat, amelyeket akkor tűztem magam elé, sohase értem el. Mióta megkérdezhetem Jézust, mióta Ő nékem hű barátom lett tudom, hogy mit ér az élet, és ismerem már életem célját. Megmondom néktek is, hogy ti is tudjátok és ti is örüljétek, mert az én örömem betelt és engem boldoggá tett. Ez az élet arra való, csak arra jó, hogy előkészülhessünk az elkövetkezendő életre. Életem célja másokért dolgozni, hogy midőn másokért dolgozom, magamról teljesen megfeledkezzek.

Péter azonban nem sokat törődött, sem a csónakkal, sem annak tartalmával; a megtörtént csoda sokkal jobban kinyilvánította előtte Jézus isteni hatalmát, mint eddig. Felismerte Jézusban azt, aki Őra az egész teremtsnek. Az isteni Mester jelenléte megmutatta neki saját gyarlóságát és tehetetlen voltát. Urrá lett benne a Mestere iránti szeretet, szégyen hitelensége felett, hála Krisztus hozzájuk való leereszkedéséért, és különösképpen tisztátalanságának tudata az örök tisztaság jelenlétében. Miközben társai a zsákmányt biztonságba helyezték, lerogyott Mestere lábaihoz és így szólt: „Eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!”

Azonban mégis átkarolta Jézus lábait, mert nem tudott tőle elválni. Az Üdvözítő felelt: „Ne félj, mostantól fogva embereket fogsz.” Ugyanígy kapta egykor Ésaiás próféta is az isteni megbízatást, miután belátta, hogy mily kevésbé bízhatik saját tehetségében, s mennyire rábízhatja magát Istenre.

Mielőtt Jézus Péternek, Jakabnak és Jánosnak megbízást adott volna a hálók kivetésére, biztosította őket Isten gondoskodásáról. Most már láthatták Jézus ígéreteinek igaz voltát, midőn Péter az evangéliumi munka céljaira rendelkezésre bocsátotta csónakát. Az, aki gazdag

„mindazokhoz, akik őt segítségül hívják”, mondotta: „Adjatok néktek is adatok. Jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, szinig teltet adnak a ti öletekbe.” Luk. 6, 38. Így Jézus Péter szolgálatát is megjutalmazta. És így minden az Ő szolgálatában hozott áldozatot meg fog jutalmazni „kegyelmének felséges gazdagsága” szerint.

Ama tengeren eltöltött szomorú éjszakáiban Jézustól távol a hitelenség az eredménytelen munka után nagyon lenyomta őket; de Jézus jelenléte hitet, örömet és eredményt hozott. Így van ez velünk is! Krisztus nélkül munkánk eredménytelen, s bizalmatlanság és panasz lesz úrrá rajtunk. Ha azonban közelünkben van és vezetése mellett munkálkodunk, úgy örvendünk hatalmának megnyilvánulása felett. Míg Sátán a lelket el akarja csüggeszteni, addig Krisztus reményt és hitet ad.

Amit Krisztus ezen csoda által a tanítványoknak tanulság gyanánt nyújtott, azt nyújtja nekünk is: Az, akinek hatalmas szavára a tenger halai összegyűltek a mélyben, képes az emberi szíveket is befolyásolni és a szeretet köteleivel magához vonzani, úgyhogy tanítványai „emberhalászokká” lesznek.

Ezek a galileai halászok egyszerű és tanulatlan emberek voltak. Krisztus azonban képessé

Vajha ezen elbeszélésemnek az lenne a hatása, hogy fiataljaink és öregjeink megértenék: mit ér az élet, mire jó az élet? és mily célt tűzzenek ki maguk elé? Azt szeretné, hogy mikor másokért dolgozunk megfeledezzünk magunkról, mint ahogy azt Ő is tette, mikor a földön járt, és érettünk a keresztfán meghalt.

Wénig Irén

A természet.

Mily szép vagy te csodás természet,
Te mélységes és gazdag titok!
Hol van az ember, ki nyomait kutatja?
Hol, ki ezt mind meg is találja?

Fű, fa, virág, hegyek — halmok és bércek,
Eső, hó, dér, fagy, — villámok és dörgések,
Mind-mind magába egy-egy csoda.
Ember tudod-e mindezt ki alkotta?

Vajjon gondolkozol-e te is rajta néha?
Feltűnik-e néked is csodás változéka?
Vagy csak csukott szemmel haladsz el mellette?
És nem bűvöl el téged csodás fejlődése?

Mit gondolsz ember, miért lett mindez?
Kéért lett teremtvé a világ és az élet?
Te érted — neked, hogy uralkodjál rajta,
S felette lebeg Úrunk erős, hatalmas Lelke!

Hat ezer év előtt teremtette Isten,
Minden pompázott és virult ékesen.
Ma is virul és ma is pompázik,
De nem csak virág, bűn is burjánzik.

A bűn ellen még e győtrő küzdelem?
Mikor jössz hozzánk békésen szeliden?
Már alig várjuk, már alig hisszük,
Azt a csodás napot már nagyon keressük!

Ha majd Úrunk a felhőkön megérkezik,
És minket, mint szolgálait magához szólít!
Akkor látunk mi olyan csodát: mit szem nem látott,
Fül nem hallott, emberi ész ki sem gondolt.

Ott lesz még csak fenséges a természet,
Örökzöld fák, pálmák és kertek.
Te szép természet és hervadhatalan élet,
Ti mind — óh! be vágyom értetek.

Wénig I.

tette őket azon tisztük betöltéséhez, melyre őket Ő hívta el. Nem velette meg egyáltalán azt a jó nevelést, amely isteni vezetés által nagyon áldásos lehet. De elkerülte korának bölcseit, akik túlsokat foglalkoztak önmagukkal s kevésbé lehettek a szenvedők megvigasztalói és Isten munkatársai. Ezek a bölcsek élőtételeik által megvetették azt, hogy Krisztus tanítsa őket. Az Úr azok munkáját keresi, akik kegyelmének közlésére csatornák akarnak lenni. A legszükségesebb, amit mindazoknak meg kell tanulniok, akik Istennel kívánnak együttmunkálkodni, bizalmatlanság önmagukkal szemben. Csak ekkor közölhető velük Krisztus jelleme. A ilyen kiképzést nem szerezhettük meg korunk magas iskoláiban, hanem egyedül azon bölcsesség gyümölcse ez, amelyet az isteni Tanítótól szerezhettünk.

Krisztus apostolaitól távol volt az önbizalom. Munkájuk eredményét Istennek köszönték; ezt kifejezték az embereknek is. Ezen férfiak élete és fejlődő jelleme, és az Úr általuk végzett hatalmas munkája megmutatja, hogy mit tesz Isten a néki engedelmességért.

Mennél jobban szereti valaki Krisztust, annál jobban fog jót cselekedni. Aki magát a fenytéknek alárendeli panasz és elcsüggedés nélkül, azt Isten fogja óráról-órára, napról-napra vezetni; mert Isten óhaja, hogy kegyelmét az embereknek kinyilvánítsa. Ha gyermekei a nehézségeket eltávolítják az útról, úgy Ő kegyelmének vizét gazdag mértékben fogja az emberi csatornákon keresztül továbbítani. Ha az egyszerű emberek bátrak lennének annyi jót tenni, amennyit csak tudnak, habuzgalmuk nem hagyna alább, úgy akkor az Úrnak száz munkása lenne ott, ahol ma csak egy van.

Aki tényleg Krisztusnak kíván szolgálni, azt az igazságosság napjának éltető ereje úgy megerősíti, hogy Isten dicsőségére sok gyümölcsöt teremhet.

(J.)

Szombatiskola.

A szombatiskoláról.

Manapság a politikában sokat beszélnek az általános védkötelezettségről. Azt akarják, hogy az összes fegyverfogásra alkalmas emberek végezzenek hadiszolgálatot. Ezt azért te-

szik, hogy a háború esetére készen legyenek. Nem jó volna-e gyülekezetünk minden egyes tagját szintén harcképesse tenni az Úr szolgálatára s előkészíteni a jövő nagy küzdelemre? És ha azon intézményünket keressük, melynek segítségével a fegyverfogást elsajátítjuk, akkor elsősorban a szombatiskolát kell említenünk.

Hogy tanulhatunk a szombatiskolában jobban védekezni? A mi fegyvereink oly kipróbáltak, amilyen régiek. Ezek Isten szavai. Nálunk jobb fegyvert sehol sem találhatunk, ép ezért új találmányra nincs semmi szükségünk. Azonban a szombatiskola legyen azon intézmény, ahol ezen fegyverek előnyös kezelési módját elsajátíthatjuk. E célból szükséges, hogy minden egyes tag külön tanulmányozza a lelkét. A kérdéseknek és az azokhoz tartozó bibliai szövegeknek olvasása önmagában még nem elégséges. Gondolkodnunk kell, hogy őket a szövegnek hasonló tartalmú, párhuzamos helyeivel összevegyjük. Példákra és hasonlatokra gondolhatunk, melyek a szövegnek a képekhez hasonló szolgálatot teljesítenek és az egyes bibliai mondatokat egész életünkre jelentőségtejesekké és emlékezetesekké teszik. Úgy a Biblia, valamint tapasztalataink, melyek az Istennel való összeköttetést és a lelkekért való munkát hozzák magukkal, gazdag anyagot nyújthatnak a gondolkodásra. (5. Móz. 6, 7—9.)

Földünk ezüst és arany kincseit Isten nem a felszínen helyezte el. Az ember kénytelen a föld mélyébe hatolni, ha őket meg akarja találni. Ezzel a mi tanulmányozásunk útja is ki van jelölve. A bibliai tanulmányok tanulmányozásából szorgalom nélkül nincs haszon. Példb. 2, 2—5. Tehát tanulmányozásunk nem valami elmélet (tan, szabály, ismeret) elsajátítására irányul, hanem életünk gazdagítására. Isten Lelkének megnyerésére és az isteni természetnek bennünk való erősödésére.

Mi mindent hozhat létre szombatiskolánk? Azért adatott nekünk, hogy általa jobb keresztények, vagyis jobb emberek legyünk és ehhez sem elégséges önmagában az Irás kutatása, mert nem az az Isten szíve szerint való ember, aki sok bibliai helyet ismer betéve, hanem aki teljesíti azokat. A szombatiskola elsősorban a szorgalom és gondolkodás iskolája. Aki készületlenül jön, nem élvezheti ezen intézmény áldását. A segédfüzet minden egyes kér-

désére ügyelnünk kell. A megjegyzések és a magántanulásra való bízditás arra készítetnek bennünket, hogy saját gondolatainkba elmerüljünk és mentve legyünk a felületességtől. A rendet és pontosságot elsősorban ezáltal ápoljuk, hogy osztályokba oszolva külön-külön, továbbá az egész gyülekezet együttesen és a tanítók az előkészületi órán (tanítógyűlés) veszik át a lecke anyagát. Ehhez tartozik, hogy pontosan kezdjük és pontosan végezzük a tanulást. A szeretetben, türelemben és udvariaságban nem kevésbé gyakorolhatjuk magunkat óráról órára. A szombatiskola nem az egyes bibliai helyek feletti vitáknak és civakodásnak helye, hanem a szerénységnek és önuralomnak. Ott virul legjobban a személyes krisztusi szabadság, ahol mindenkit szóhoz hagyunk jutni s ahol a gyengéket segítik, hogy erősek lehessenek. Ott nincs helye az urhatnámságnak, hanem egyik tag tanusítson a másik irányában tiszteletteljes előzékenységet, elsősorban pedig az ifjúság az öregebbekkel szemben. Itt bőven nyílik alkalom mindenki részére, hogy barátságosságát bebizonyítsa. Áldozatkészség, lelkesedés és önzetlen odaadásra azáltal nevel bennünket szombatiskolánk, hogy állandóan azon szent célt tartja elénk, hogy a különböző misszióterületeknek segítségére lehessünk. Filléreink segítségével új misszióállomásokat állítanak fel és új misszionáriusok lesznek kiküldve. Mily számos alkalom van, amely a legnemezebb odaadást és önzetlen áldozatkészséget ébreszti bennünk s ezek együttesen egy szent népet készítenek elő, amely Istennek engedelmeskedik.

Nagy segítőgünkre van az élő tanítógyűlés. Ha megfigyeltünk már egy eleven gyermekcsapatot, láttuk, hogy senkisémet volt tétlen és nem vonult vissza magányosan. Legyünk olyanok, mint a kis gyermekek és az áldásos tanítógyűléseknek titkát megfogjuk oldani. Engedjünk az összes megbeszélésnél lehetőleg mindenkit szóhoz jutni. Ez megakadályozza egyeseknek bőbeszédűségét, ami szomszédaikat némaságra kárhoztatja. A tanítógyűlésen sokkal nagyobb érdeklődéssel vegyen részt minden tag, mint az osztályokban való tanulásnál. Egyesek talán attól tartanak, hogy egyenletlenség, vagy félreértés támadhat abból, ha mindenki szabadon nyilvánítja véleményét. A tanítógyűlés legyen egy szent imagyülekezet, amelyben a tanítók

Uruknek és embertársaiknak szívéhez egy lépéssel közelebb jutnak.

Elmélkedjünk és tanítsunk bölcsen az osztályokban. Sajnos, természetből fogva sok tanítóban prédikátor rejlik, vagyis mindent jobban tudnak, mint a többiek és ezért véleményüket rá akarják másokra kényszeríteni. Így a tanítók bölcsességüket a piacra viszik. Megfigyelhettük, hogy a népiskolában a tanító kérdez és a tanulók felelnek. A tanító végtelenül többet tud, mint a gyermekek, még sem prédikál nekik. Ha ezt tenné, a fiúk semmit sem tanulnának nála. Prédikál-e a tiszt a gyakorlótéren a fegyverekről? Vajjon magát gyakorolja-e és a legénységet várni hagyja? Ellenkezőleg, emberei gyakorolják magukat és így harcképesekké lesznek. Nekünk is így kell tennünk a szombatiskolánk gyakorló terén. Így biztosítjuk az egyértnéket, a gyülekezetnek és egész népünknek a biztos védelmet és fegyvert.

A szombatiskolai tanító kötelessége. (10 parancsolat.) 1. A pontosság mindenben szükséges. 2. Alaposan kell tudnia a leckéjét. 3. Rendesen meg kell jelennie a tanítógyűlésen és a szombatiskolában. 4. Imádkozva fogjon a tanításhoz. 5. Komolyság, nyugodtság, türelem és értelem. 6. A leckét komolyan kell venni, nemcsak átolvasni és kérdéseket szóról-szóra. 7. Arra is kell ügyelnie, hogy amit tanít, az életében is látható legyen. 8. Látogassa meg otthonukban az osztályához tartozókat, s vezesse őket a lecke tanulásához. 9. Imádkozzon tanítványaiért. 10. Járjon mindenkor jó példával elől, szelídségben, alázatosságban, komolyságban és a szeretetben.

Legyünk oly hűséges tanulók a szombatiskolában, mint Jézus volt az ő idejében. (Luk. 4, 18.) Hasznosítsuk az ottan elnyert ismereteket, mert csak akkor jelent áldást számunkra a szombatiskolának intézménye. Legyünk igazi harcosok és készüljünk el a szombatiskolában az utolsó nagy küzdelemre.

Négyesi István

„Az Etsch folyó Verona mellett elég széles és mély ahhoz, hogy hajózható legyen, de folyása oly sebes, hogy erre nem használható. Sok ember oly ingerlékeny és hirtelen haragú, hogy az egyébként nagyszerű képességei teljesen hasznavehetetlenekké válnak.” Spurgeon

Vázlatok a szombatiskolai tanulmányokhoz.

1934 IV. negyed.

1. Tanulmány. — Október 6.

A beszédben megnyilatkozó szeretet.

Aranyszöveg: 1. Korinthus 13, 1.

1. Szavaink megválogatásának fontossága.

- a) Az ajkainkat elhagyó szavakkal Istent kell dicsőítenünk.
- b) Mivel minden szó eljut az ítéletre, legyünk ezért beszédünkben óvatosak.
- c) Az igaz beszéd másokat Istenhez vezethet.

2. A beszéd forrása.

- a) A szavaira nem vigyázó, Isten ellensége lesz.
- b) Szavaink szívünk állapotát árulják el.

3. A természet és az ember ékesszólása.

- a) A természet Isten szeretetéről beszél.
- b) Pál apostol Isten áldozatkészségét hangsúlyozza.

4. Szeretet az igaz beszédben.

- a) Minden szavunkat szeretet által mondjuk ki.
- b) Krisztus irántunk való szeretetét élete odaadásával mutatta ki.
- c) Szeretet nélkül szavaink a zengő érchez hasonlók.

2. Tanulmány. — Október 13.

A szeretet és a prófétálás ajándéka.

Aranyszöveg: 1. Korinthus 13, 2.

1. A prófétai adomány forrása.

- a) Isten a prófétai adomány forrása.
- b) A jövendölések próbái azok beteljesedésének.

2. A jövendőmondás szeretet nélkül értéktelen.

- a) Bálám példája a szeretetnélküli prófétaságnak.
- b) A szeretet feltétlen engedelmisséget szerez a próféta életében.

3. A jövendőmondás helye a gyülekezetben.

- a) Isten titkait prófétái jelentik meg.
- b) A Szentlélek közvetíti a jövendöléseket.
- c) Krisztus gyülekezetének megadatott a menny titkainak megértése.

4. Ismeretszerzés és titkok megértése.

- a) Az istentelenség titkának megértése bölcsességet nyújt a kutató kereszténynek.
- b) A bölcsesség és ismeret Krisztusban van elrejtve.
- c) Az ismeretek megszerzésében a szeretet legyen az indítórugó.

3. Tanulmány. — Október 20.

A szeretet és a hit.

Aranyszöveg: 1. Korinthus 3, 2. u. r.

1. A keresztény jellemző tulajdonsága: a hit.

- a) A hit a láthatatlan dolgok valósága.
- b) A hit erőssé teszi a keresztényt.
- c) A hit engedelmisséggel jár.

2. A hit gyümölcsei.

- a) Békességet az Istenbe vetett hit szerez.
- b) A hit Isten adománya és igéjéből szerezhetjük meg.
- c) Az ember hit által üdvözülhet.

3. A szeretettel párosult hit általi győzelem.

- a) A világ feletti győzelem a hit eredménye.
- b) A hit legyőzi a halált is.
- c) A szeretet nélküli hit értéktelen.

4. Tanulmány. — Október 27.

A szeretet

és a keresztényi kötelességek

Aranyszöveg: 1. Korinthus 13, 3.

1. A szűkölködők megsegítése.

- a) Krisztus utasítása, hogy a szűkölködőkön segítsünk.
- b) Készség másoknak segíteni — a keresztény kötelessége.
- c) Izrael példája.

2. A segítés mértéke és célja.

- a) A segítés mértékét a szolgálat lelkülete szabja meg.
- b) Amit másokkal teszünk, azt Krisztus úgy tekinti, mintha Vele tettük volna.
- c) Az adakozó őszintesége elengedhetetlenül fontos.

3. Igazság és szeretet az adakozásban.

- a) Az igazságos és könyörületes fog élni Isten előtt.
- b) Szeretet jellemezze szolgálatunkat, mert csak ez értékes Isten előtt.

5. Tanulmány. — November 3.

Szeretet, hosszútűrés és nyájasság.

Aranyszöveg: 1. Korinthus 13, 4.

1. Szeretet a hosszútűrésben.
 - a) Isten gyermekeinek magatartása a szenvedések közepette.
 - b) Hosszútűrés az evangélium hirdetésében.
 - c) Öröm a hosszútűrésben.
2. A béketűrés forrása.
 - a) Szentlélek gyümölcse.
 - b) Jézus példája a béketűrésben.
 - c) Istennek kedves, ha a gyermekei a béketűrésben gyakorolják magukat.
3. Szeretet a nyájasságban és irgalmasságban.
 - a) Az irgalmasok nyernek irgalmat.
 - b) Más terhét hordozni — irgalmasság.
 - c) A nyájasság és irgalmasság szeretet nélkül értéktelen.
 - d) Megváltónk példája.

6. Tanulmány. — November 10.

A szomszédaink iránti szeretet.

Aranyszöveg: 1. Korinthus 13, 5.

1. Az irigység előidézője.
 - a) A gonoszok szerencséje.
 - b) Egyébb gonosz cselekedetek.
 - c) Az irigység nem más mint önzés, önszeretet, ami utálatos Isten előtt.
2. Az irigység elpusztítója.
 - a) A szolgálatkészség nem egyeztethető össze az irigységgel.
 - b) A szeretet kiüzi a szívből az irigységet.
3. A büszkeség.
 - a) Keletkezése.
 - b) Isten állásfoglalása a büszke emberrel szemben.
 - c) Sátán bukásának oka.
4. A keresztény magatartása szomszédaival szemben.
 - a) Irigység és büszkeség nincs szívében.
 - b) Jézus utasításai.

7. Tanulmány. — November 17.

A szeretet és a gonoszság.

Aranyszöveg: 1. Korinthus 13, 5–6.

1. A gonoszság forrása.
 - a) Megtéretlen szív, amely önmagát szereti.

b) Minden embernek hajlama van a gonoszságra.

c) Az ó-ember gonoszságra akar vezetni.

2. Isten kívánsága gyermekeitől.

a) Az igazság utáni vágy.

b) Az elmének megújítása.

c) Krisztus példája.

3. A gonosz élet következménye.

a) Istentől elszakaszt.

b) Örök halál.

4. A szeretet önzetlen magatartásunk által jut kifejezésre.

8. Tanulmány. — November 24.

Szeretet, türelem és állhatatosság.

Aranyszöveg: 1. Korinthus 13, 7.

1. Szeretet a türelmességben.

a) Az Úr tanácsa.

b) A keresztény magatartása a szenvedésekben.

2. Szeretet az állhatatosságban.

a) Az Igéhez való ragaszkodás.

b) Pál apostol meggyőződése.

c) Régi hithősök példája.

d) Buzdítás az állhatatosságra.

3. A hit, mint a türelem és állhatatosság megtartója.

a) A hit mint fenntartó erő.

b) Jób magatartása.

c) Pál apostol meggyőződése.

d) A hosszútűrő és állhatatos szeretet.

9. Tanulmány. — December 1.

A szeretet kimeríthetlensége.

Aranyszöveg: 1. Korinthus 13, 8.

1. A tökéletesség köteléke.

a) Az apostol kívánsága.

b) Az igazi szeretet próbája.

c) A tanítványság ismertető jele.

2. Szeretetszolgálat.

a) Jézus példája.

b) A szeretet kifejezése.

c) Az első keresztények példaadása.

d) A szeretet törvénye.

3. A szeretet hosszútűrése.

a) Egymás hibáinak elviselése.

b) A szűkölködőkről való gondviselés.

4. A soha elnemfogyó szeretet.

- a) Jézus példája.

10. Tanulmány. — December 8.

A Krisztusban való élet gyermek — és férfikora.

Aranyszöveg: Példabeszédek 4, 18.

1. A keresztény születése.

- a) Az újjászületés.
- b) A Szentlélek munkája.
- c) Az újjászületés fontossága Jézus szavai szerint.
- d) Az újszülött tápláléka.

2. A keresztény növekedése.

- a) Keményebb táplálék.
- b) A fejlődés útja.
- c) Krisztus munkája.
- d) A teljes ismeret.

3. Az út vége.

- a) Állandó növekedés.
- b) A keresztény útja végén tökéletes ismeret nyer.
- c) A gyermek és a felnőtt cselekedete.

11. Tanulmány. — December 15.

A tudatlanból tudós lesz.

Aranyszöveg: 1. Korinthus 13, 12.

1. Békesség a gonosz világ közepette.

- a) Az emberi szív természete.
- b) Az Úr megőrzi a benne bízókat.
- c) Az igazságot elfogadók harcai.
- d) Lelki állapotuk a harc közepette.

2. Az Úr népének reménye.

- a) Ábrahám és Mózes példája.
- b) Jób és Pál apostol bizonyossága.
- c) Az igazak reménysége.

3. Az ismeret és tapasztalat teljessége.

- a) Amit a keresztény vár.
- b) Élete, amíg reménysége valóra válik.
- c) Isten országában: tökéletes ismeret.

12. Tanulmány. — December 22.

A három kegyelmi ajándék legnagyobbika.

Aranyszöveg: 1. Korinthus 13, 13.

1. Több engedelmisség, mint áldozat.

- a) A szeretet viszonya a gonoszsághoz.

- b) Isten törvénye engedelmisséget kíván tőlünk.

- c) Ami Isten szemében különösen értékes.

2. Az igazi szeretet mértéke.

- a) Ami a tagokat összekötheti.

- b) Ami Istennel összeköt.

- c) Életünk hatása másokra.

- d) Ismeret, melyhez a szeretet vezet.

3. A szeretet jutalma.

- a) Krisztus ajándéka által örök élet.

- b) Krisztusi élet e földön.

- c) Az örök élet koronája.

13. Tanulmány. — December 29.

A legbecsesebb ajándék.

Aranyszöveg: 1. Korinthus 13, 13.

Ezen tanulmány tulajdonképpen e negyedik 12 tanulmányának ismételése. Így a vázlat elmarad.

Ifjúságnak.

Ének és Zene

az istentisztelet szolgálatában.

A teremtés egyik remekműve a hang.

Az emberi hang megnyilatkozik beszédben és énekben. Lehet kellemes, lágy, színes, lehelletfinomságú, csodás isteni érzelmeket keltő, gyógyító, dallamos stb.; de lehet durva, darabos, kemény, kegyetlen, kétségbeesésbe kergető, romboló és zűrzavaros. (Példb. 18, 21.) Úgy látszik, hogy az az óriási rezgéshatár, (mpként 16-tól 25.000-ig) melynek észlelésére az egészséges emberi fül be van rendezve, e tökéletes hangszer erkölcsi képességeire nézve is fennáll, mert a legmorgóbb pokoli hangoktól kezdve képes kifejezést adni — ha akar — a legmagasabb mennyei hangoknak is.

A hang nagyhatalommá válik, mihelyt eredeti rendeltetésébe — az istentisztelet szolgálatába — állítjuk. Így a hang már nemcsak a test, hanem lelkünk rezgő érzelmeinek, a lélek rejtelmes világának csodálatosan jó közlő eszközévé is válik. Bármennyire megmagyaráztuk is, mégsem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy ez az a csodálatos „valami“, ami

az istentisztelet és lélekmentés szolgálatában egyik legfontosabb helyet tölti be kezdettől fogva, mert fokozatos útját szemlélve (hang beszéd, ima, ének és később az énekhangok utánzására megszületett zene) a rezgésszámok és hangszínek különböző *helyes* felhasználásával képes a lelket mélységesen szerencsétlen, bűnös állapotának felismerésére vezetni, de nyomban megragadva a mélységben vergődő lelkét, hatalmas lendülettel, a Megváltó karjain át a magasságos Istenhez emelni. Nem is találunk Isten népének egyetlen korszakában példát arra, hogy amikor a nép Istenével helyes összeköttetésben volt, e csodálatos eszköz fokozatosan be nem lett volna állítva Isten papjai és prófétái által az istentisztelet szolgálatába.

Mily gyönyörűséges szemlélni Izráel fénykorában, hogy a templom istentiszteleti szolgálata a zeneügyet tekintve is a legnagyobb gonddal és *céljának megfelelőleg* volt elrendezve: „Dávid és a sereg fővezérei a szolgálatra kijelölték az Asáf, Hémán és Jedutun fiait, hogy prófétáljanak citerákkal, lantokkal és cimbalmokkal... Asáf a király mellett prófétál vala, hatan citerával Jedutun mellett, aki az Úr tiszteletére és dicséretére prófétál vala, Hémán, a hatalom szarvának emelésére. Ezek mindnyájan az Úr házában énekelnek vala cimbalmokkal, lantokkal, és citerákkal az Isten házában szolgálatában, a Királynak, Asáfnak, Jedutunnak és Hémánnak parancsolata szerint. Azok száma pedig atyjokfiaival együtt, kik az Úr énekét tanítják — mindnyájan mesterek — kétszáznyolcvannyolc vala.” I. Krón. 25, 1–8. Az énekesek és zenészek 24 csoportra voltak osztva, minden osztályban 12 mester volt $24 \times 12 = 288$. Ezek alatt még nagyszámú kevésbé képzett énekes volt, kik mestereik útmutatása mellett magukat képezték.

Dávid kiválóan megdicsőítette az Úr nevét azáltal, hogy mindenben a törvényben előírt — de elődei által elhanyagolt — rendtartás szerint járt el. „És monda Dávid a Léviták fejedelmeinek, hogy állítsanak az ő atyjokfiai közül énekeseket hangszerekkel, (hárfákkal, lantokkal, cimbalmokkal) hogy énekük a magasságba felhangozzék, nagy örömmel. És Kénániás volt a Léviták vezére az éneklésben, ő igazgatója az éneklést, mivel tudós vala.” (1. Kron. 15, 16. 22.) Dávid nemcsak az áldozati

és tanítói vagy egyéb pápi szolgálatok fontosságát ismerte, de felismerte az ének és zenének a prófétálásnál szinte nélkülözhetetlenül nagy szerepét is. (1. Sám. 10, 5.) Néhány példa az örökszép zsolttárból mindennél jobban bemutatja Dávid kiváló zenei adományát. Az egyes fejezetek első verseiben, néha bent a szövegben található idegen szavak, melyeket sokan mint értelmetleneket olvasnak tovább, nagyszerű világosságra viszik a megfejtőt, Dávid és a prófétái zene csodálatos lelki világának megértésében.

Ezek a héber szavak *zenei jelzések*, melyek még a bibliafordítóknak is — tekintve azt hogy nem minden esetben voltak zeneértők — néha leküzdhetetlen nehézséget adtak. Pedig Dániel próféta hűsége ily esetben is jó útmutatóul szolgál: „Figyele egy ígére és megérté a látomást,” így e szavak az egész zsolttárrész megértésére világossággul szolgálnak.

Tudnunk kell még azt, hogy e kor hangszerei messze mögötte álltak a mi kiváló és az akusztika komplikált törvényei szerint készült, tökéletesített hangszereinknek. Orgona, a mai hegedű, hárfa, zongora, tökéletes billentyűzetű, pompás réz- és fafúvósaink még egyáltalában nem léteztek. (Mit tudott volna Dávid ezekkel a tökéletes hangszerekkel elérni!) Amivel ők bírtak, az igen egyszerűen kifeszített, több vagy kevesebb húr volt fán vagy fémen, különböző, változatos alakban, azután fémlemez sok alakban és módon felhasználva, belül tömör és üres tárgyakon. Ezek azután elkészítési helyük, alakjuk, vagy húrjaik, anyaguk szerint és hogy ujjal vagy eszközzel szólaltatták-e meg, más-más nevet nyertek: citera, cimbalom, lant, hárfa stb. Voltak még használatban különböző sípok fúvóhangszerek, acél-, réz-, sőt ezüsthangszerek és dobok is, hiszen lant, hárfa, mandolin, gitár ősi alakjai már Egyiptomban ismertek voltak, mint siremlékeiken lévő rajzokon láthatjuk. Izráel népe nagy zenekedvelő volt, már őseinek családjában családi zenekar működött (1. Moz. 31, 27.) Egyik egyiptomi sírboltban pedig József tizenegy testvérének bevonulása van ábrázolva, hol a legkisebbik — a kis Benjamin — kis kézi hárfán játszik, egy másik meg fúvóhangszert visz. Elgondolható, hogy amily nagy utat tett meg a Jákob családi zenekarától a dávidi hatalmas ének és zenekarokig, oly mértékben fejlődtek

a hangszereik is a szent célnak megfelelőleg, de hát mégsem a mai tökéletességig és mivel e nekünk mégis csak primitív hangszereikkel a célt elérték, elmondhatjuk, hogy *hit által* játszottak hangszereiken.

Dávid legkedvesebb hangszere a *kinnor*, (a mai hárfá öse) melylyel Saul előtt oly tökéletesen játszott, hogy elűzte tőle sokszor a gonosz lelket, erre nem találtak nála az országban alkalmasabbat. (1.Sám. 16, 17.) Lehet, hogy voltak az országban egyéb *jól* játszó is, azonban Dávid zenei titkát nem bírták: „az Úr van vele.” (18 v.)

Tudnunk kell még azt is, hogy ez a zene nem az összhangzattanra volt alapítva és bár egyetlen szólamot használtak, mégsem a dalamra, hanem a mai gyülekezeti zenében meglehetősen parlagon heverő két fontos művészi ágra, a koloraturára (hangszín) és dinamikára (hangerősség) volt építve.

Fridrich J.

(Folyt. köv.)

Külmisszió.

Érdemes-e kicsiny, jelentéktelen füzeteket terjeszteni?

Az alábbi sorok által szeretném nektek bebizonyítani kedves testvéreim és munkatársaim, hogy igenis érdemes, sőt nagyon áldásos is.

1931 január havában hagytam el magyarországi könyvevangélista munkaterületemet. Amikor jelenlegi munkaterületemen 2 hónapi nyelvtanulás után megkezdtém munkámat, sokszor feltettem magamnak azt a kérdést, hogy vajjon fogok-e én itten is eredményt elérni? Márcsak azért is így kérdeztem magamtól, mivel itten nem mindenki tud olvasni és a hazaiakhoz képest csak igen kis könyveink voltak.

1932-ben egy filmgyárban engedélyt kaptam, hogy az ott munkálkodó egyéneket meglátogassam könyveinkkel. Az igazgató természetesen csak azért engedte meg, hogy az alkalmazottak kinevessenek, mert ő tudta, hogy munkásai úgysem fognak az én füzeimből venni. Azonban többek között mégis akadt egy fiatal fiú, akinek eladhattam egy spiritizmusról szóló kis 8 oldalas traktátot. Mivel a

jó Atya megengedte, hogy az a „Spiritizmus“ füzet ott maradhatott, örömmel távoztam el a tuskék közül, azal a reményel, hogy azon kis füzet majd megteszi a szántás és vetés munkáját az ugaron. Úgy is történt! Ugyanabban az évben az aratási munkánk alkalmával ismét meglátogattam a filmgyár munkásait és ugyanannak a

fiatalembernek, aki a fényképen kezében tartja boldogan azon aratási számat melyet el tudtam neki adni. Szeretett volna velem beszélni, de mivel ő törökül nem sokat tudott beszélni, nem sokat beszélgettünk. Ő ugyanis ausztráliai angol állampolgár volt. Franciául akart velem beszélni, azután angolul és görögül; persze én nem tudtam ezen nyelveket, s így mi elváltunk egymástól, ő azonban a füzetet elolvasta, és nagyon örült neki. Később elmondta, hogy a füzetből egy kis misszionárius fiú Uj Guinából mily benyomást gyakorolt reá. Kereste az Advent Misszionáriusok gyülekezeti helységét és egy napon egy testvérnőhöz jött, aki hegedűkottákat árult és annak is elmondta, hogy nem-e hallott ő az adventistákról. A testvérnő azt mondta neki, hogy ha kívánja ő elvezeti estére, mert hiszen ma este odamegy előadásra. A fiatalember is vele ment és ettől kezdve állandóan járt a gyülekezetbe, mindannak dacára, hogy nem értette rendesen a prédikációt. Egy hónap múlva amikor hazajöttem kintről, szombaton én tartottam a prédikációt, az óra végén hozzámjött, hogy ismerem-e? Persze én nem ismertem, vagyis nem emlékeztem őreá, mert hiszen, nekünk igen sok emberrel van dolgunk. A múlt nyáron az Úr kegyelméből alámerítkezett a szent keresztségben. 1933-ban, amikor a test-

Bakos atyafi (az álló alak) és munkája eredményeként megtért Szedoty testvérünk.

vérének az Aratási Hálamunkára hivatam fel a figyelmüket és felkértem hogy álljanak fel és mondjanak el tapasztalatot azok, akiket az Úr könyvek vagy füzetek által mentett meg; az én kedves Szedoty testvérem volt az első, aki elmondotta, hogy a mi füzetünk milyen áldásos hatást gyakorolnak az olvasókra.

Szívélyes üdvözlétemet fogadjátok, 2. Thes. 3, 1—5. maradunk értetek imádkozó testvéretek
Bakos és családja

Szemelvények.

A legnagyobb Bibliát egy Wolnay La-jos nevű amerikai magyar ember készítette. 1928-ban kezdett hozzá és 1930 decemberében fejezte be. Minden betűt külön nyomtatott bele gumibetűvel. A Biblia súlya 612 kgr, nagysága 2'9X1'2 méter, vastagsága 90 cm. A bibliát külön e célra készített autóval vitték faluról városra és a mutogatásával begyűlt pénzből imaházat építettek.

Az orosz szovjet mindig újabb propaganda eszközöket talál ki a vallástalanság terjesztésére. Legujabban a gyufás-skatulyákat állítják istenellenes propaganda szolgálatába. Még Angliát is elárasztják olyan gyufákkal, amelyek dobozán ez a felírás áll: „Jézus Krisztus biztonsági gyújtó.” E felirat alatt Jézust gúnyoló rajzok láthatók. — Mire képes a bűn?

A konstantinápolyi görögkeleti patriárka a római pápának „Lux veritatis” című enciklikájára legutóbb válaszolt: „Hogyha a pápa — mondja a patriárka — hasonlóan Celestin elődjéhez, éppen úgy kinyilvánítja, mint az tette 431-ben, hogy nem igényli az egyház kormányzásának jogát és hogyha a pápa visszavonja azokat a tanításait és írásait, melyek az első egyetemes zsinatokkal ellentmondásban vannak, ez esetben semmi akadály nincs annak, hogy őt a görögkeleti egyház a hierarchia legmagasabb trónusán ülő főpaprak elismerje.”

Az adakozó embernek a következő fajtáit figyelték meg: 1. A mérges adakozó. Ad, de csak azért, hogy hagyjanak neki békét és minél előbb lerázhassa magáról a kérést. 2. A könyelmű adakozó. Ad mindenre és mindenkinek, anélkül, hogy a támogatott cél érdemes-

ségéről meggyőződést szerezne. 3. Az ötletszerű adakozó. Hol ad, hol nem ad, ahogy éppen szeszélyes kedve tartja. 4. A számító adakozó. Ad, de adományá nyomán valami hasznot remél. 5. A sopánkodó adakozó. Ad, de közben annyit panaszkodik, hogy az embernek kedve volna az adományt megtoldva visszaadni. 6. A hiu adakozó. Ad, hogy nevét másnap olvashassa az ujságban. 7. Féltekeny adakozó. Ad, mert mi lenne, ha szomszédja lefőznél? 8. Az alkalmi adakozó. Ad, de csak élete fontos fordulóján, vagy ha nagy szerencse éri. 9. A rendszeres adakozó. Az adakozás nála rendszer, amely bele van illesztve költségvetésébe. Szép, de még mindig nem igazi. 10. A hálás adakozó. Add akkor is, ha nincs feleslege, mert érzi, hogy sohse adhat annyit, amennyit ő kapott. Tudja, hogy ha mindent odaad is, adósa marad az Istennek. A tíz közül melyikben ismersz magadra? Vagy talán Te egyáltalán nem is adsz?

A német kereszténység sorsdöntő órái. Németországot figyeli most a pozitív hitű világ. Úgy a katolikus mint a protestáns. Ebben a nagy s ismét erőteljesebb duzzadó birodalomban egyházi téren most oly gigászi küzdelem folyik, melyhez képest a birodalom külpolitikai kérdései is csupán gyermekes székperek... Odin szelleme viaskodik Krisztussal!... A Wotan-ímádók árja egyre nő és a keresztény templomok harangjai ma már riadt vészharangok a pogány ár felett. Németország két táborra oszlott. A két front halálos küzdelmét lesi a világ és a két front között Hitler úgy áll most, mint a mérleg nyelve, amely nemsokára ide vagy oda fog billenni.

A csákány támogatja az Irást. Egyetlen országban sem oly elfoglalt az archeológus csákánya mint Palesztinában. Szünet nélkül áskálnak ott letűnt bibliai vonások után. Olyan sok, meglepő felfedezéseket tettek, hogy érdemes legalább a legujabbról megemlékeznünk.

Több mint száz esztendeje annak, hogy tudományos társaságok ásatásokat végeznek a szent földön. Ezen idő alatt 80 őshajdani helyet tártak fel. Az archeológus elsősorban történész, régi civilizáció nyomait keresi. Közben állandó felfedezéseket csinál, amik a bibliai állításokat folyton igazolják. Legfigyelemreméltóbb a legujabbak közül a Sodoma és Gomora kiásatása. A síkság e két városa lakosainak romlottsága

miatt kénköves és tüzes eső által pusztult el. A Holttenger északi részénél sivár földön akadtak rájuk. Iker városok voltak, alig 700 méterre egymástól. Egész utcákat tártak fel, házakat ástak ki. Soknak közülük színes kőből csinált mozaik parkettje volt. Kemencéket is találtak, mikben kenyeret sütöttek. Találtak sok malomkövet, kőmozsarát, vázákat, temérdek fajta cserépedényeket. Ez utóbbiak nagyon izlésesek és szilárdan megmunkáltak. Vannak közöttük elegánsan kidolgozott tányérok, tálak, más asztali edények. A legszenzációsabb lelet volt azonban a sok ékszer: főleg nyakláncok és karperecek. Gyöngyházból, hemaitból, színes kővekből voltak ezek kifaragva s még az Ábrahám idejéből valók.

Gyülekezeti hírek.

Ifjúság ki a szabadba!

Több hétes előkészület után, érkezett a várva-várt idő: jul. 14. amikor a magyar adventi ifjúság nyári kirándulásra ment. Szombat d. u. áldásos ifjúsági ünnepélyünk volt a Kápolnában és este, illetve éjjel 12-kor elindultunk a keleti pályaudvarról. Sugárzó arccal, megrakott kofferekkel és hátizsákokkal indultunk el a 9 napos mátrai táborozásra. Mindenki igyekezett a hétköznapi gondjait otthon hagyni; sütést, főzést, takarítást, mosogatást, aminek a háziasszonyok örültek legjobban.

Az utunk igen kellemes volt, alvásról azonban szó sem lehetett. Hajnalban érkezünk meg Gyöngyösre, hol a „Mavari” nagy autóbusza 45-ös csoportként, háromszori fordulóval szállított bennünket a Mátrába a Sasvár melletti rétre, — táborhelyünkre. Az első fordulónál egy kis karamból történt, amennyiben az országút agyagos és sáros volt, autónk megcsúszott és a hegykanyarban oldalt dőlt. Istenünknek hála, különösebb baj nem történt. Ifjúságunk az autót hamar kiemelte kellemetlen helyzetéből s így utunkat tovább folytathattuk.

A mindenható Isten kellemes és szép idővel ajándékozott meg bennünket, eltekintve az első két esős éjszakától, amikor a 2-es és 3-as női sátrak beáztak. Reggel az arcok-

ról láttam, hogy egyesek ezzel az eshetőséggel nem számoltak. Táborhelyünkről kirándulásokat tettünk: Parád fürdőre, Kékesre (1010 m), Galyatetőre (960 m. magas) amely kirándulásokra, ifjúságunk vállalkozó szellemű tagjai önként jelentkeztek. A természet megmutatta — ezen kirándulások alkalmával — szépségeit. Valóban mi is gyönyörködhattunk Isten kezének alkotásaiban mint a zsoltáríró, ki azt mondja: „Az eget beszélik Isten dicsőségét és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.” Zsolt. 19, 2.

Különösen felüdítő volt, amikor este a tábor-tűz kigyulladt, az ég millió és millió gyertyavilága mellett ifjúságunk összegyűlt, egy-egy jól sikerült ünnepély megtartására. Tóth Ilonka testvérnő miskolci ifjúsági vezető, minden alkalommal gondoskodott arról, hogy énekszámok, költemények, és párbeszéddek által egy-egy kellemes estét szerezzen nekünk.

Szívünk, lelkünk felüdült Istenünk dicsőítésében. Ezen összejövetelek alkalmával, idegenek is voltak jelen, kiknek Isten Igéjével szolgáltunk.

Szombat reggel verőfényes napsütésben gyűlt össze a tábor ifjúsága; a környék összes gyülekezeteiből is képviseltették magukat a testvérek. A szombatiskolában, idegenekkel és gyermekekkel együtt 220-an voltunk. Adakozás 25. P. volt. A prédikációt Michnay L. testvérünk, a Keletm. terület előljárója tartotta.

Midőn vasárnap kijelentettem, hogy hétfőn korábban kelünk, mivel sátorbontás, csomagolás lesz, s az utazáshoz szükséges előkészületeket meg kell tennünk; mindnyájan szornorú szívvel vettük tudomásul, hogy a kellemes és szép idő milyen hamar lejár. Reggel hat órakor érkezett meg az autóbusz, mely a természet csöndjéből, visszaszállított bennünket az élet zajába. De midőn látták a testvérek, hogy ezen változtatni nem lehet, egy gondolat nyújtott vigasztalást „Nem baj majd jövőre” és ezzel — ha Isten is úgy akarja — egy új kirándulásnak a gondolatát vetettük fel.

Zarka Dénes

Egy nap a Mecseken.

„Énekeljétek nekí, zengedeztetek nekí, beszéljétek el minden Ó esodátételet” 105 Zsoltár 2.

Az 1934 év augusztus 25-ik napjának napsugaras reggelén pécsi testvéreink hátaltel

Felső kép: A magyar Unió ifjúsági kirándulásának résztvevői.

Alsó kép: A pécsi és környékbeli testvérek mecseki kirándulása.

szívvel csoportosultak a gyülekezetben, hogy onnan elindulva, egy napot a Mecseken töltsünk lelkünk és testünk felüdülésére. Már felüdítő volt számunkra a Kaposvárról, Darányból, Nagykanizsáról és Szörényből a kirándulásra érkező testvéreink üdvözlése is. Vidáman indult meg a kis csapat a mecseki fenyves tisztása felé, ahol zavartalanul időzhattünk szeretett Megváltónk lábánál. Ifjúsági csoportunk között örömtelt szívvel lépkedett a 76 éves özv. Szőke pécsi testvérnőnk is, aki minden munkából kikivánja venni a maga részét. Szép számmal tartottak velünk k. barátaink is, s valamennyien sokat vártunk ettől a naptól — éreztük, hogy az Úrnak Lelke gyűjtött össze minket, az Ő hatalmas karja által tette az égboltot derültté napsugarassá, hogy örömünk teljes legyen.

Ahogy felértünk a Mecsekre egy kis pihenés után a reggeli áhitatot Sztodola M. tvnő. tartotta, aki 1. János 3, 1. verse alapján beszélt Istennek nagy szeretetéről.

A kiránduláson kb. 50-en voltunk gyermekekkel és kb. 10-12 barátunkkal együtt. Öröm volt látni azt az egységet és szeretetet, amely ezen a napon megnyilvánult a kis csapatban. Amidőn a zöld pázsiton terített ebédet körülültük,

mint egykor a tanítványoknak, úgy ezeknek is minden közös volt, fáradhatatlanul buzgólkodván egymással megosztani ebédjüket.

Délután ifjúsági ünnepélyünk volt, szép zene, ének és költemény számokkal. Az Ige alapján a k. Danhauser atyafi szólt hozzánk az igazi győzelemről.

Ünnepélyünk végeztével a k. Sohlmann atyafi tartott egy komoly órát. Elénk tárta a nap örömét, az elvett áldást, de ugyanakkor, felhívta figyelmünket az előttünk fekvő városra s annak lakóira, hogy ha el is vagyunk szakadva e világtól ne feledkezzünk meg benne élő embertársainkról és rokonainkról, akik Noé és Lót napjait élik. Elénk tárta, hogy nincs nagyszerűbb dolog ma, mint a hitben becsületesen élni. Sziveinkbe kell néznünk, hogy nincs-e ott elrejtett bűn, vagy megalkuvás. Isten utáni sovárgás kell, hogy betöltse bensőnket hogy mondhassuk: „élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.”

Ez a kirándulás valamenyiünknek lelki épülésére szolgált. Bizony az Úr Lelke gyűjtött össze minket, s legyen dicsőítve az Ő szent neve örökké.

Sztodola Mária

Voigt testvérek és Minck testvérnő távozásához.

A k. Voigt testvérek 21 évi hűséges munka után, f. évi szept. hó 6-án eltávoztak Berlinbe, miután Voigt atyafit a Divizó átvette. Így a kedves testvérünk szép jutalomban részesült már e földön, amennyiben hűséges és szorgalmas munkája teljes elismerést aratott vezető testvéreinknél. Kivánjuk, hogy új munkahelyén kedves élettársával nem csak jól érezzék magukat, hanem áldásos és eredményes munkát is fejthessenek ki Isten dicsőségére.

Ugyanakkor távozott el körünkől a k. Minck testvérnő is, aki bár Németországban született és német alattvaló, mégis 21 évet töltött el magyar földön és lélekben egészen öszszefort velünk. Három évig buzgón és lelkesen végezte hivatását nemcsak az irodában, hanem a gyülekezetben is. Néki is kivánjuk új és szép munkahelyén, Berlinben az Úr gazdag áldását és jó előmenetelt.

Zeiner Alajos

Örömnapi Kiskundorozsmán.

Szeptember 15-én kora reggel sietnek a testvérek és barátok Deszkről, Hódmezővásárhelyről és Szegedről Kiskundorozsmára. A kicsiny gyülekezet egészen megtelik. A járókelők érdeklődnek: „Mi lesz ma itten?” Mindenki tudja, hogy nem egyszerű összejövetről van szó. Hallják; keresztség lesz. De ezen keresztség sem olyan mint a többi, hanem itt rendkívüli módon fog megnyilvánulni az Úr hatalma. Ésaiás próféta megjövendölte, hogy lesz idő, amikor a süket fül is meghallja az Úr szavát. (Ésa.29, 18; 35, 5.)

Nyolc kedves barátok ült előttem, akik az Úr népéhez kívántak csatlakozni. Három, szavazás által, öt pedig keresztség által. Az öt keresztelendő között, volt egy siketnéma is. Őreá irányult minden szem, mert ő látszott a legboldogabbnak. Tört szavakkal és kézmozdulatokkal tett biznyságot Jézusról a vallástételi órán. Látszott, hogy él benne Krisztus. A többi négy kedves lélek is örömmel tett valást a Krisztusba vetett hitéről.

Azután elindultunk öt kocsin a városon kívüli tóhoz. Már a menet is szép biznyságtetés volt. A tónál pedig több látogató hallhatta az Úr igéjét és végignézhette a szép keresztséget.

Délután a szent úrvacsorában vettek részt a kedves testvérek. Nagyon gyorsan telt el a nap. Mindenki szerette volna, ha ez a nap a rendesnél hosszabb lett volna.

Este mindenki hazament. A süketnéma atyánkfia is, de nem egyedül, hanem Jézussal, akiről most sok más süketnémának akar biznyságot tenni. Az Úr áldja meg őt és a többi kedves testvéreket is.

Murányi Árpád

Felszentelések.

F. év. jun. 30-án Evans, Olson, Rasmussen és Zeiner atyafiak jelenlétében, felemelő ünnepség keretében lett prédikátorrá szentelve Jenik Gyula és Halász Lajos testvérünk. Két héttel később jul. 14-én pedig Róoz Árpád testvérünket szentelte fel Zeiner atyafi kézzel által a Budapest „C” gyülekezet vénjévé.

Zarka Dénes

G. W. Schuberth atyafi (Diviziókn vezetője) megnyitóbeszédéből, melyet a friedensauai prédikátorgyűlésen tartott.

„A hit ereje nem fanatizmusban, hanem szenvedni készségben nyilatkozik meg. Egykor Róma vonult hadba a keresztények ellen; és mindannyian tudjuk, hogy ki volt ebben később a követője. Azután Isten megnyitotta az egész világon a vallásszabadság kapuit. De Isten igéjének és Lelkének világosságában azt kell mondanunk, hogy közelebb van hozzánk a vihar mintsem gondolnánk. „A vihar közeledtével, sokan, akik a hármas angyali üzenet követőinek vallják magukat, de az igazság iránti engedelmisség által meg nem lettek szentelve — feladják álláspontjukat és az ellenfél soraiba állnak” (Nagy Küzdelem) Dacára ennek nincsen okunk a félelemre! Mert például Oroszországban, ahol ujabban az üldözés ismét fellángolt testvéreink felett — ha információink helyesek — 140 munkásunk lett részben fogságba vetve, részben pedig száműzve, miközben gyülekezeti tagjaink száma hatalmasan felszaporodott. Olykor feltesszük magunknak a kérdést, hogy meddig fogja még nézni Isten szentélyének ezen pusztítását. Igéje megadja rá a választ: „Hogyha szólok egy nép ellen és ország ellen, hogy kigyomlálom, megrontom és elvesztem” (Jer. 18, 7.) A népek önmaguk határozzák meg sorsukat, aszerint, hogy milyen álláspontot foglalnak el Isten szavával szemben. Ez pedig Isten gyermekeinek ajkairól hangzik feléjük az üdvüzenet formájában.”

Idő és örökkévalóság.

Mózes, az Isten embere, a türelem hőse és mestere, aki negyven évig volt iskolában mint királyfi, a fáraó lányának királyi udvarában, negyven évig a midiáni puszta felsőbb iskoláján, végül negyven évig Izrael élén Isten csodái közepette és a nép zugolódásai idején, a „legmeggyötröttebb férfiú a földön”, akinek ereje nem fogyott el és szemei nem homályosultak meg — ő így kiált fel, tekintetét munkában gazdag és fáradságteljes idejére irányítva: „Életünk

28
gyorsan tovatünik, mintha repülnénk." Pál, a fáradhatatlan vándor aki többet dolgozott, mint a többiek együttvéve, aki fáradhatatlanul szaladt a mennyei kincs után — így szól: „Az idő rövid!”

Igy hangzik az idő feletti ítélettel az örökkévalóság álláspontjáról. Csak rövid ideig, rövid ideig — ez hangzik az egész Iráson át és a gyülekezet énekeiben, ez ad sasszárnyakat a munkára a nappalon át, ez rövidíti a szenvedések éjjelét, ez ruházza fel a keresztényt azon isteni áttekintéssel, amellyel minden ideigvalót az örökkévalóval mér össze. Keresztények gyorsvonattal utazzák be a világot.

A keresztény azonban egész biztos az örökkévalóság tényében és vidám az idő közepette, mert Isten befejező munkájáról és győzelméről az emberiség történetében hitben megvan győződve és ebben rejlik öröme. Hitében, szeretetében és reményében az örökkévalóságot hordozza keblében az idő közepette is. Mert Krisztus, az örökkévaló Istenfiú, megjelent az idő folyamán, megalázkodásában a mulandóság fejlődési formájába lépett és mint emberfia oly magaslatra jutott, hogy emberi alakban elért tökéletessége által érettünk örökre helyt áll, így az oly keresztény, aki ezt a Krisztust hitben megragadta, örökkévalót élt át és tapasztalt, mert feloldhatatlanul összekötötte magát ezzel az örök Megváltóval és vele mint egy tagja egybe van kapcsolva.

Németből fordította
Svastits Elemérné

Az éltető sugarak.

Ősz az idő, a növényeknek elsárgul a levele
A madarak búcsúzkodnak, a napnak is fogy ereje.
A hideg kezd úrrá lenni a természet erőin,
S mind kevesebb munka vár rád saját tanyád szérűin.

Ősszel is van még munkája az ügyes embernek
Gondoskodik a jövőről és gabonát vet
Elülteti zöldségféle őszi növényeit,
Télre készít, s át-át nézi gabonás csűreit.

Néhány hétnek elmúltával kevesebb lesz munkátok,
Nézzetek fel az ég felé és szaporodjon imátok.
Vizsgáljátok meg csűrötök, hogy mennyit arattatok.
Hogy az Úrnak szent művére ebből mennyit adtatok.

S ha beáll a zord, hideg tél, szorgos munka vár rátok,
Akkor is vetnetek kell az égből lehulló magot.
Törjétek a rögös talajt; puhára műveljétek,
Bő esőt ad Isten reá és nyári melegséget.

Szántok-velők figyeljétek gyenge szavaimra,
Az ég Ura csodát mivel a jövő tavaszra
Erőnk felett szórjuk bátran lelki gabonánkat
Télen lesznek mindezekhez a legjobb alkalmak.

A természet hidegségén Isten napja győzni fog,
Felmelegít hideg szívet s megpuhítja a fagyot.
Legyél te is ezen napnak egyik fényes sugara
Melegítsél be sok ember hideg hajlékába.

Tóth István, Farmos

Halálozás.

Kovács Antalné testvérnőnk 50 éves korában Gyulaváriban meghalt gyomorrák következtében. Temetése folyó évi jan. 11-én volt.
Négyesi I.

* * *

Borsi Andrásné testvérnőnk meghalt Kezermézesen július 9-én. Hét év óta volt hűséges tagja közösségünknek.

Berzencey K.

* * *

Özv. Mészáros Imréné testvérnőnk, a kiskunfélegyházi gyülekezet tagja, 1934 június 18-án hosszú és kínos, de megadással viselt szenvedés után, 56 éves korában az Urban elhunyt.

Albrecht J.

„ADVENT HIRNÖK” H. N. Adventisták Magyarországi
Uniójának közlönye.

Felelős szerkesztő: Jenik Gyula.

Felelős kiadó: Zarka Dénes.

Egyesszám ára 24 fillér.

Advent Kiadóhivatal nyomdája Budapest.